

[Svend Jørgensen.]

samt hjælp efter forsorgslovens §§ 263 og 264, må også efter vor mening anses for utilstrækkelig, ikke mindst når der er tale om efterforsorg, som skulle kunne sætte patienterne i stand til at underkaste sig den behandling, rekonvalescens og eventuelle oplæring, som tilrådes dem af tuberkulosestation og sanatorium.

Der foreslås nu en udvidet hjælp såvel til patienten som til dennes familie og tillige til, at familien kan opretholde sine tidligere levevilkår. Det vil altså sige: hjælp til underhold, beklædning, lejemål af lejlighed eller butik, afdrag på gæld samt betaling af underholdsbidrag, som ikke kan udbetales forskudsvis af det offentlige. Denne hjælp er det sociale udvalg efter lovforslaget forpligtet til at yde, når der bliver givet indstilling herom fra vedkommende tuberkuloseanstalt. Men hjælpen ydes dog kun i det omfang, som det sociale udvalg skønner, at den pågældende selv ville have afholdt disse udgifter, hvis han ikke var blevet syg. Herudover vil der efter indstilling fra tuberkulosestationen kunne ydes hjælp til mere nærende kost, leje af sundere bolig, betaling af renter og afdrag af lån i ejendom, supplerende af for tjeneste samt huslig hjælp, hvis en sådan skønnes nødvendig.

Jeg gør her opmærksom på, at der med hensyn til omfanget af disse ydelser synes at herske nogen uklarhed i lovforslaget. Her er altså tale om to kategorier af hjælp. Den første omfatter den mere almindelige hjælp til patienten og dennes familie, og denne er det sociale udvalg altså forpligtet til at yde efter indstilling fra tuberkulosestationen, men det sociale udvalg bestemmer selv omfanget, nemlig det omfang, i hvilket det sociale udvalg skønner, at den pågældende ville have afholdt disse udgifter, hvis han ikke var blevet syg. Der er sådan set ikke noget at misforstå ved denne kategori af hjælp.

Den anden kategori er af mere forebyggende art. Den vil kunne ydes — hedder det i lovforslaget — i et tidsrum af 2—3 år, for boligens vedkommende endda i indtil 5 år, efter indstilling fra tuberkulosestationen, hvor sådan hjælp skønnes nødvendig. Og om huslig hjælp hedder det analogt dermed: „hvor en sådan skønnes nødvendig“. Men så er det, det uklare kommer, og det vil jeg gerne bede den højtærede minister prøve at klare for os, eller vi må prøve at klare det i udvalget: Hvem er det, der skal udøve dette skøn? Det oplyses der ikke noget direkte om. Er det tuberkulosestationen, eller er det det sociale udvalg, der skønner?

Jeg synes, det bliver nødvendigt for alle parter skyld at få dette klaret straks fra begyndelsen.

Når jeg understreger dette, er det, fordi det jo ikke kan nægtes — hvad der også er givet udtryk for af ærede foregående talere —, at man har visse uheldige erfaringer med hensyn til hjælp efter § 281, som omfatter hjælp til værnepligtiges familier, og det er netop erfaringer, som vedrører det sociale udvalgs skøn og omfanget af hjælpen. Der er jo i det hele taget meget stor lighed mellem den omtalte § 281 og den nye § 263 ifølge lovforslaget, endda i den grad, at ordvalget for en stor del er nøjagtigt det samme. Der er endvidere den lighed, at hjælpen i begge tilfælde skal betragtes som særhjælp, og det er vi meget tilfredse med i det kommunale styre. Men så hører ganske vist ligheden op, når talen er om refusion. Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette spørgsmål, men blot bemærke, at det før omtalte udvalg egentlig har ment, at disse refusioner skulle ydes i samme omfang som refusionerne efter § 281. Dette har den højtærede minister altså ikke ment at kunne følge i sit forslag. Der er af de ærede foregående talere peget på, at den hjælp er en speciel særhjælp af samme karakter som forskellige andre gruppers særhjælp, som staten fuldt bærer. Der kunne derfor være tale om at drøfte hele forholdet nærmere i udvalg — iøvrigt skal jeg ikke komme dybere ind på det her.

Det er prisværdigt, at den højtærede socialminister har udstrakt den foreslåede hjælp til også at omfatte mennesker, der lider af leddegigt, af kræft m. m. Det vil sætte de sociale udvalg i stand til at yde en ofte hårdt tiltrængt hjælp og en hjælp i form af særhjælp, hvor man før har været henvist til at anvende kommunehjælp med udsigt til, at denne ville gå over til hjælp med tab af valgret. Faktisk er der her tale om et hul i vor sociallovgivning, som vi ganske simpelt ikke kan være bekendt, fordi det går udover mennesker, som enhver kan se trænger til hjælp, men som kun kan få denne under ret ydmygende omstændigheder. Jeg tænker her især på mennesker, som på grund af men efter et dem overgået ulykkestilfælde er uheldigt stillet. De kan nemlig i mange tilfælde ikke få invaliderente, fordi deres arbejdsevne ikke skønnes nedsat til $\frac{1}{3}$. Der kan heller ikke ydes dem hjælp i form af særhjælp, og man kan ikke hjælpe dem efter reglerne for kronisk syge. Der bliver altså for sådanne mennesker, hvis arbejdsevne måske er nedsat til ca. 40 pct., ikke anden vej at gå end at søge om offentlig hjælp i form af kommunehjælp. Men den-